

[Ministeren for offentlige arbejder]

hed over for havet, som befolkningen i det pågældende område, som er berørt heraf, opnår. Derfor lader dette spørgsmål sig ikke besvare på en så enkel måde, som hr. Dohrmann lægger op til.

Hermed sluttede spørgsmålet.

18) Til *finansministeren* af:

Kjærulff-Schmidt (FP):

»Kan ministeren bekræfte eller afkræfte formodningerne om, at de fleste af landets kommuner har autoriseret et alt for stort antal personer til at benytte EDB-terminaler?«
(Spm. nr. 215).

Skriftlig begrundelse.

I et den 8. ds. indleveret spørgsmål har jeg opfordret ministeren til at offentliggøre en rapport af 15. juni 1978 fra ministeriets administrationsdepartement vedrørende kontrol- og sikkerhedsforanstaltninger i forbindelse med kommunernes benyttelse af EDB-registre. Offentliggørelsen vil forhåbentlig skabe klarhed over en lang række af de konkrete sikkerheds- og kontrolproblemer, hvoraf spørgsmålet om selve adgangen til at tappe fra EDB-systemerne er et af de væsentlige.

Folketinget og ministeriet kan udforme nok så mange lovregler og nok så mange cirkulærer om sikkerhedsforanstaltningerne. Men lovreglerne og cirkulæerne er ikke det papir værd, de er trykt på, hvis ikke de kommunale administrationer efterlever bestemmelserne. Hvis ministerens svar er en bekræftelse på, at det forholder sig som anført, går jeg ud fra, at svaret tillige vil indeholde oplysning om, hvad ministeren agter at foretage sig heroverfor.

Afslutningsvis skal jeg gøre opmærksom på, at nærværende spørgsmål hører nøje sammen med 3 andre spørgsmål vedrørende samme emne, som jeg samtidig hermed har indleveret. Folketingets formand har afvist, at spørgsmålene blev stillet og besvaret under ét – en afgørelse som jeg selvfølgelig ikke på nogen måde kan kritisere – og dette er altså baggrunden for, at det har været nødvendigt at foretage den noget kunstige firdeling af spørgsmålet om kommunernes adgang til at tappe fra EDB-systemer.

Kjærulff-Schmidt (FP):

Et af de væsentlige problemer omkring EDB-sikkerheden i den offentlige forvaltning er spørgsmålet om, hvem der har adgang til at tappe af de offentlige EDB-registre, og under hvilke betingelser. Folketinget og regeringen kan fastsætte nok så mange kontrol- og sikkerhedsforanstaltninger, men reglerne er ikke så meget værd, hvis de ikke efterleves af storforbrugerne, dvs. kommunerne.

B.T. har omtalt en hidtil hemmeligholdt rapport, som skal være afgivet af finansministeriets administrationsdepartement den 15. juni i år. Hovedindtrykket af rapporten er, at ingen af de kommuner, hvis kontrol- og sikkerhedsforanstaltninger er blevet undersøgt, fuldt ud overholder vilkårene for anvendelse af datasystemerne. Jeg finder det meget nyttigt, at rapporten er blevet udarbejdet, og har i anden sammenhæng opfordret til, at rapporten i usminket stand må blive offentliggjort, hvilket jeg regner med vil ske.

Det spørgsmål, jeg i dag stiller finansministeren, drejer sig om nogle af de meget konkrete punkter, på hvilke der rejses kritik i administrationsdepartementets rapport. Er det rigtigt, at landets kommuner autoriserer alt for mange personer til at benytte terminalerne, at mange kommunale medarbejdere erkender, at de har autorisation til at tappe, selv om de aldrig benytter den, at der gives autorisation til personer, som ikke behøver den, og at der forekommer tilfælde, hvor personer, som ikke må tappe fra systemerne, fordi de har ansvar for tilsynet, alligevel er autoriseret til at tappe fra systemerne?

Jeg ser frem til finansministerens svar og skal tilføje, at jeg egentlig gerne havde stillet mit spørgsmål sådan, at både spørgsmålet og ministerens svar kunne behandles under ét, men jeg skal blot konstatere, at der er truffet en afgørelse, som gjorde det nødvendigt for mig at opdele spørgsmålet i ikke mindre end 4 spørgsmål – en afgørelse der, som jeg opfatter praksis, er unddraget fra at blive kritiseret eller diskuteret her imellem talerstol og formandsstol.

Finansministeren (Heinesen):

Jeg skal i overensstemmelse med folketingets forretningsorden ikke kommentere formandens afgørelse, men det må være mig tilladt at sige, at det forhold, at hr. Kjærulff-